

ת"פ 64869/12/19 - מדינת ישראל נגד עמוס חדד

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב
ת"פ 64869-12-19 מדינת ישראל נ' חדד

כבוד השופט אורן שגב	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשמים	
עמוס חדד	מדינת ישראל

גזר דין

1. בישיבת ההקראה שהתקיימה בפניי ביום 13.03.22, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום כדלקמן: **אישום ראשון** - עיסוק כקבלן שירות לביצוע עבודות ניקיון ללא רישיון מהשר בניגוד להוראות סעיפים 2(א), 10א ו- 20(ב1) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו-1996 (7 יחידות עבירה); **אישום שני** - אי תשלום פדיון חופשה לעובד בניגוד להוראות סעיפים 13 ו- 28(א)(2) לחוק חופשה שנתית, תשי"א-1951 (2 יחידות עבירה), והכל כמפורט בכתב האישום.

2. ב"כ המאשימה, הגישה את טיעוניה לעונש בכתב (מא/1) וטענה בתמצית, כי:

(א) יש לקבוע כי כל אישום הינו אירוע אחד הכולל מספר מעשים, וכי באישום הראשון, יש לקבוע כי העבירות המפורטות בכתב האישום בוצעו כמעשים נפרדים, ביחס לכל עובד אשר הוצב לעבודה אצל מזמינות העבודה. מכאן, בהתחשב במספר מעשי העבירה - 7 כמספר העובדים - מתחם הענישה ייקבע מתוך סכום תקרת העונשים של כלל המעשים ויש להכפיל את מחתם העונש כפי שייקבע בכל אירוע במספר העבירות המופיעות בו;

(ב) ביחס לערך החברתי המוגן, מלשון החוק ניתן ללמוד על תכליתו - הגנה על זכויות קוגנטיות של עובדי כוח אדם והכרה בכך שעובדים אלה נכללים בקבוצה מוחלטת הנתונה לסיכונים מוגברים, מקום בו קבלן כוח האדם שאצלו הועסקו, חדל מלפעול; מטרת הפקדת הערבות היא להבטיח איתנות כלכלית של מפסק שירותי כל האדם;

(ג) מדובר בעבירה בעלת אופי כלכלי ולכן על ההרתעה להיות הולמת על מנת להפוך את ביצוע העבירה לבלתי משתלמת;

(ד) ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, מדובר בעבירות חמורות שנעברו לאורך זמן ממושך של שנה ואספקת 7 עובדים בניגוד לדין;

(ה) העונש המקסימאלי הקובע בחוק לכל יחידת עבירה עומד על 14,400 ₪ והמאשימה סבורה כי מתחם הענישה ההולם צריך להיקבע בגבולות שבין 30% ל- 40% מגובה הקנס המקסימאלי, קרי, בין 30,240 ₪ ל- 40,320 ₪;

(ו) באשר לעונש הספציפי בתוך המתחם הנ"ל, טענה המאשימה, כי לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, העובדה שהודה בהזדמנות הראשונה, היעדר עבר פלילי, חיסכון בזמן שיפוטי ותיקון המחדל שבגינה הוגש כתב האישום, העונש צריך לעמוד על סכום של 35,280 ₪;

(ז) ביחס לאישום השני - אי תשלום פדיון חופשה, טענה כי הערך החברתי המוגן הוא שמירה על זכויות בסיסיות ומינימליות של עובדים. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, מדובר בתקופה בת 4 חודשים וב- 2 עובדים שבמהלך תקופה זו לא קיבלו את פדיון ימי החופשה שהגיעו להם;

(ח) העונש המקסימאלי הקובע בחוק הוא קנס בגובה של 14,400 ₪ לכל יחידת עבירה ומתחם הענישה הראוי במקרה זה צריך להיקבע בגבולות שבין 30% ל- 40% והעונש הספציפי - בין 8,640 ₪ ל- 11,520 ₪;

(ט) בהתחשב בנסיבותיו של הנאשם, כפי שצוין לעיל, לרבות העובדה שהנאשם הסיר את המחדל ושילם לעובדות את פדיון ימי החופשה שהגיע להן, העונש המבוקש ע"י המאשימה בגין אישום זה הוא 10,800 ₪.

3. במהלך הדיון בפניי, שבה ב"כ המאשימה והדגישה את אותם טיעונים שהועלו על ידה בכתב ביחס לערך החברתי המוגן ולתכלית החוק. כמו כן, שבה על כך שמדובר בעבירה בעלת אופי כלכלי.

4. ב"כ המאשימה ביקשה כי לצד הטלת קנס כספי, יחויב הנאשם לחתום כתב התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הוא הורשע למשך 3 שנים ולקבוע כי יוטלו עליו עונש של ימי מאסר בגין אי תשלום הקנסות בהתאם לסעיף 71 לחוק העונשין וימי מאסר בגין אי חתימה על כתב התחייבות לפי סעיף 74 לחוק העונשין.

5. במסגרת טיעוניו לעונש, טען הנאשם, כי מדובר בתקופה לא קלה עבורו וכי הוא בטיפול תרופתי יומי כנגד חרדות. עוד הוסיף, כי הוא יליד 1989 נשוי ואב לילדים קטנים; שירת בצה"ל כלוחם בסיירת גולני ובתחילת דרכו עבד ברשות שדות התעופה במקביל לעבודה בניקיון בניינים, משרדים ודירות. לאחר תקופה מסוימת החליט להרחיב את עסקי הניקיון והפך לעוסק מורשה. הנאשם הודה כי הוא אשם בכך שלא ידע שעליו לדאוג לקבלת רישיון להעסקת עובדים וכי חשב שחובותיו התמצו בפתיחת תיק במס הכנסה ובמע"מ. לאחר שנערכה אצלו הביקורת, פנה להוצאת רישיון ומאז ועד היום הוא בעל רישיון בר תוקף. עוד הוסיף, כי לא התכוון לפגוע בעובדיו וכי תיקן את המחדל.

6. ביחס לקנס הכספי, ביקש כי בית הדין יתחשב במצבו הכלכלי, שנוצר כתוצאה ממגיפת הקורונה וסיים בבקשה כי כל קנס שיושת עליו, ישולם בפריסה לתשלומים, באופן שההחזר החודשי לא יעלה על 1,000 ₪.

7. ב"כ המאשימה הודיעה כי היא משאירה את הבקשה נ"ל לשיקול דעתו של ביה"ד.

דין והכרעה

עמוד 2

8. העבירות בהן הורשעו הנאשמים נועדו להגן על זכויותיהם הקוגנטיות של עובדים ולא ניתן להקל ראש בחשיבותם של חוקים אלה. גובה הקנסות שהמחוקק קבע לצד עבירות אלה, מטיב לבטא זאת, כמו גם העובדה שלא מדובר בעבירה מנהלית.

9. בדב"ע 3-237/97 **עזרא שמואלי ואח' נ' מדינת ישראל נ' רשות השידור** (28.8.01), נפסק כי:

"חוקי המגן קובעים זכויות סוציאליות מינימליות לעובדים. החברה האנושית סבורה שזכויות מינימליות אלו הן כוח חיוני לעובדים שאין לאפשר לוותר עליו. יש להגן על העובדים. זהו הנימוק העיקרי לקוגנטיות של חוקי המגן. נימוק נוסף הוא המודעות של משפט העבודה לעמדת המיקוח החלשה של העובד. גישה זו מצאה לה ביסוס במשך כמה עשרות השנים לקיומו של משפט העבודה בישראל. בית הדין לא סטה מגישה זו במשך תקופה ממושכת וטוב שכך. יש חשיבות לכך שהמערכת המשפטית עמדה על נוקשות זו בתחילת דרכו של משפט העבודה. היה חשוב לבסס עקרונות אלו. כיום ההלכה מבוססת. ההגנה המוחלטת על זכויותו המינימליות של העובד היא עובדה קיימת".

10. ובע"ע (ארצי) 248/07 **מדינת ישראל, נציבות שירות המדינה נ' תמי עדרי, שם נפסק,** כי:

"זכויות מכח חקיקת המגן הינן בבחינת יסוד מכונן ביחסי עבודה, ויש להקפיד בשמירתן ובהרחבת תחולתן על כלל ציבור העובדים".

אשר לענייננו

11. לאור האמור לעיל, סבורני כי מתחמי הענישה שנתבקשו ע"י המאשימה בתיק זה, סבירים וראויים בשים לב לערכים החברתיים המוגנים על יד חוקים אלה. כמו כן, מקובלת עלי טענת המאשימה, לפיה יש לראות בעבירות אירוע אחד הכולל מספר מעשים.

12. אכן, מדובר ב-2 עבירות בעלות אופי כלכלי ולכן גם הטענה כי צריכה להיות הלימה בין אופי העבירה לבין אופי הענישה - מקובלת עלי.

13. אשר על כן, ביחס **לאישום הראשון**, לאור נסיבות ביצוע העבירה (מספר העובדים ומשך הזמן בו הועסקו), אני קובע כי מתחם הענישה הראוי הוא בגבולות שבין 30% ל- 40% מגובה הקנס המקסימאלי, קרי, בין 30,240 ₪ ל- 40,320 ₪;

14. ביחס לעונש הספציפי בתוך המתחם הנ"ל, סבורני כי יש צידוק לחרוג לקולא ממתחם הענישה הנ"ל ולקבוע קנס ספציפי נמוך מאשר זה שנתבקש ע"י המאשימה, ואנמק.

15. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, סבורני כי אכן ניתן לראות בנסיבות האישיות של הנאשם, כפי שתיאר אותן בפניי, נסיבות לקולא. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ופנה מייד בסמוך למועד עריכת הביקורת, ועוד טרם הוגש נגדו כתב האישום, לתיקון המחדלים, תוך שהוא מתחיל בהליך של הוצאת רישיון כדין ומשלם לעובדיו את הסכומים שנגרעו מהם, בהתאם למתואר בכתב האישום. עובדות אלה הביאוני להאמין לנאשם כי הבעת החרטה מצדו אמתית וכנה.

16. בנוסף, בבואי לשקול את גובה הקנסות שנתבקשו, החלטתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב את הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה למשך התקופה המקסימלית שנתבקשה - 3 שנים.

17. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12).

18. עוד החלטתי להתחשב בכך שהתקופה האחרונה העמידה, בשל מגיפת הקורונה, קשיים כלכליים רבים בפני בעלי עסקים, קטנים כגדולים, ולא ראיתי צידוק בנסיבות העניין להכביד את ידי על הנאשם מבחינת גובה הקנסות.

19. החלטתי נובעת גם מהמשקל המיוחד שראיתי לייחס לעובדה שהנאשם פעל ללא דיחוי להסרת המחדל, וזכויותיהם של עובדיו, הגם ששולמו באיחור, לא קופחו בסופו של דבר, וכיום הוא פועל באותו עיסוק בהתאם לרישיון שהוצא לו כדין.

20. לאור כל האמור לעיל, אני משית על הנאשם בגין האישום הראשון **קנס בסך ₪ 15,120**, שהנו 15% מהקנס הכספי המקסימלי.

21. באשר לאישום השני, אין לי אלא לחזור על הנימוקים שצוינו לעיל ביחס לערך החברתי המוגן וכן ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם. גם במקרה זה, מתחם הענישה שהוצע ע"י המאשימה מקובל עלי בנסיבות המקרה, וגם כאן, מאותם נימוקים, סבורני כי מתקיים צידוק לפסוק לקולא, ואני משית על הנאשם בגין האישום השני קנס ברף התחתון של מתחם הענישה שהוצע ע"י המאשימה בסך **₪ 8,640**.

אחרית דבר

22. לאור כל האמור לעיל, אני משית על הנאשם את הקנסות הבאים:

בגין האישום הראשון - קנס בסך ₪ 15,120;

בגין האישום השני - קנס בסך ₪ 8,640.

23. הקנס הכולל בסך של ₪ 23,760 יישולם ב- 23 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך של ₪ 1,188 כל אחד.

מועד תשלומי של התשלום הראשון - 01.08.22 ובכל 1 לחודש לאחר מכן.

24. בנוסף, אני מורה לנאשם לחתום על טופס התחייבות עצמית להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע על פי הודאתו בתיק זה למשך 3 שנים מהיום. ככל שהנאשם יפר את התחייבותו, יהיה הוא צפוי לקנס המקסימלי הקבוע בחוק בגין כל יחידת עבירה (₪ 14,400).

25. ההתחייבות תוגש כשהיא חתומה למזכירות בית הדין בתוך 45 יום מהיום.

הוראות כלליות

26. תשומת לב הנאשם מופנית להוראות הכלליות הבאות:

- א. ככל שמועד התשלום חל בשבת או ביום חג, עליו **להקדים** את התשלום על מנת להימנע מקנסות ומריבית פיגורים.
- ב. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית הדין.
- ג. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור 3 ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:
 - בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
 - מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000.
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

27. המזכירות תשלח לנאשם, שאינו מיוצג, את שוברי התשלום ואת טופס ההתחייבות.

ניתן היום, י"ד סיוון תשפ"ב, 13 יוני 2022, בהעדר הצדדים.